

- w budynkach, w których modernizuje się jedynie system grzewczy – co najmniej o 10%,
- w budynkach, w których po roku 1984 przeprowadzono modernizację systemu grzewczego – co najmniej o 15%,
- w pozostałych budynkach – co najmniej o 25%,
- w lokalnych źródłach ciepła i lokalnej sieci ciepłowniczej – zmniejszenie rocznych strat energii pierwotnej co najmniej o 25%, a przy ich zastąpieniu przez przyłącze do scentralizowanego źródła ciepła (sieci miejskiej) – zmniejszenie kosztów zakupu ciepła dostarczanego do budynku co najmniej o 20% w stosunku rocznym.

Takie wymagania w praktyce oznaczają, że inwestycje termomodernizacyjne wykonywane są w minimalnym standardzie niezbędnym do osiągnięcia określonego progu dla danej kategorii budynków, natomiast nie z celem osiągnięcia maksymalnej korzyści ekonomicznej w całym cyklu życia budynku. Skutkiem takiego podejścia jest stosowanie do ocieplania ścian, a nawet dachów materiału izolacyjnego o grubości jedynie 5-8cm, mimo, że koszt materiału izolacyjnego to zaledwie około 15% kosztów całej inwestycji termomodernizacyjnej. Tym samym marnowany jest potencjał oszczędności energii, który w przyszłości będzie bardzo trudno wykorzystać (konieczność zrywania zbyt cienkiej warstwy izolacji i wykonywanie całego procesu od nowa).

Dalszy proces termomodernizacji należy zatem prowadzić, wymagając od inwestorów korzystających ze wsparcia publicznego stosowania warstw ocieplających zoptymalizowanych wartością $NPV > 0$ (wartość bieżąca netto). W związku z tym konieczna jest nowelizacja Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 17 marca 2009 r. w sprawie *szczególowego zakresu i form audytu energetycznego oraz części audytu remontowego, wzorów kart audytów, a także algorytmu oceny opłacalności przedsięwzięcia termomodernizacyjnego* (Dz. U. Nr 43, poz. 346). Określając wymagania, których spełnienie będzie uprawniało do skorzystania ze wsparcia publicznego należy zbalansować szanse związane z podniesieniem wymogów z zagrożeniami wynikającymi ze wzrostu kosztów jednostkowej modernizacji, co może spowolnić proces termomodernizacyjny.

Działania zoptymalizowane wartością $NPV > 0$ należy tylko częściowo wspierać ze środków publicznych. Istotna część kosztów powinna być ponoszona przez inwestora, dla którego taka termomodernizacja jest ekonomicznie uzasadniona. Natomiast w wypadku określenia wymagań na poziomie skutkującym z punktu widzenia właściciela nieruchomości $NPV \leq 0$, dodatkowy wysiłek inwestycyjny, którego uzasadnieniem jest interes publiczny, a nie prywatny, powinien być sfinansowany ze środków publicznych. [T F L]

- **Opracowanie wytycznych i wymagań w zakresie zapewnienia jakości robót, usług i materiałów budowlanych w procesie termomodernizacji istniejących budynków.** Corocznie w Polsce poddaje się termomodernizacji kilkadziesiąt tysięcy budynków, co powoduje istotne zmniejszenie ilości zużywanej energii do celów ogrzewania. Praktyka pokazuje jednak, że w przypadku podmiotów zarówno prywatnych, jak i jednostek samorządu terytorialnego kryterium decydującym o wyborze wykonawcy robót budowlanych i instalacyjnych jest cena, przy jednoczesnym braku po ich stronie wiedzy w zakresie wymagań dotyczących jakości i znajomości technologii budowlanych. Powoduje to,

